

LA TRAMA

Concurs de relats col·lectius

Juny del 2026
DOTZENA EDICIÓ

RELAT GUANYADOR 2026

Relat iniciat per: Carla Gracia

CRÒNICA D'UNA VENJANÇA

“ S'acosta el tram i ella s'aferra a la bossa. Les instruccions són simples: parada de Wellington, 12.30 h. Sap que no hauria de ser allà, però per primer cop a la seva vida ha decidit no fer el que toca. Tampoc hauria d'haver obert aquell missatge, ni llegit la nota fins al final. Però ja és massa tard: les portes del tramvia s'obren, i ella encara no sap si entra o si fuig. ”

S'acosta el tram i ella s'aferra a la bossa. Les instruccions són simples: parada de Wellington, 12.30 h. Sap que no hauria de ser allà, però per primer cop a la seva vida ha decidit no fer el que toca. Tampoc hauria d'haver obert aquell missatge, ni llegit la nota fins al final. Però ja és massa tard: les portes del tramvia s'obren, i ella encara no sap si entra o si fuig.

S'adona que no és por. Va abandonar-la fa mesos, exactament el dia que va descobrir la veritat. Això és una altra cosa: una calma afilada, precisa, gairebé dolça. Com el segon just abans d'estirar el fil que ho desfà tot. Avui, si surt com ha previst, ell deixarà de respirar i, amb ell, la ràbia resseca que ha après a empassar en silenci.

S'atura davant les portes, estira el coll i inspecciona el comboi. La seva mirada topa amb una silueta que llueix una dentadura

d'ivori, tan perfecta i freda que sembla tallada pel cisell d'un escultor. Estreny la bossa contra el pit, tement que algú en pugui endevinar el contingut. Amb dos passos fermes, accedeix a l'interior i valida el bitllet.

S'asseu al primer seient lliure, sense deixar anar la bossa ni un instant. El vidre li retorna un reflex pàl·lid, tens, gairebé desconegut. Les portes es tanquen amb un sospir metàl·lic, definitiu. Ja no hi ha marxa enrere.

Sent la vibració sota els peus, regular, hipnòtica, i compta mentalment els segons com si així pogués mantenir el control. A cada sotragada del tram, nota un moviment dins la bossa, però no hi dona importància. Encara no ho sap, però el pot s'ha destapat i l'escurçó llisca entre els plecs del cuir, lent, inquiet, buscant escalfor. Ella continua immòbil, amb els dits clavats a la nansa. Fa dies que alimenta aquell verí. «Per fi, l'Arnau el tastarà», pensa.

Avui no hi haurà petó ni abraçada, però el recorregut serà el mateix: Wellington, caminada llaaarga fins a l'Hotel Arts, vermut a la cafeteria i l'habitació 505.

No deixa de cavil·lar: «De debò pensa que tot pot seguir igual?»

Un cop ella va descobrir la falsedat del seu idil·li i la traïció a la seva sincera entrega, no ha pogut resistir més. Ja només queden tres parades i sembla que arribaran a Wellington uns cinc minuts abans. Comença a repassar mentalment les paraules preparades, els gestos fingits i assajats tota la nit. No vol deixar espai a improvisacions o demostracions de sentiments reals. Per una vegada, per primera vegada, ella fingirà el que sent; és imperatiu que sigui així.

—Hola, carinyo, que no m'has vist?

Allà estava palplantant el senyor Profident. Segur que s'havia blanquejat les dents per al seu casament. Com pot ser que les persones

que ens han agradat tant i en qui no
podíem deixar de pensar, després
les trobem vomitives
i ridícules?

Mira'l, agafat a la barra,
com un lèmur, dissimulant.

—Hola, no t'he vist —
menteix ella.

—Se't veu nervioseta —
diu ell, buscant un petó.

Ella l'esquiva fingint
submissió.

—Són les ganes d'arribar —
diu tan convençuda que gairebé
s'ho creu.

L'Arnau li pessiga el cul i ella fa
un salt enrere clavant una estreba-
da violenta a la bossa.

Està a punt de mossegar, quan
una veu infantil la frena:

—Senyora, té la bossa oberta!

Ella abaixa els ulls i el cor li fa
un sol cop. Entre els plecs del cuir,
alguna cosa fosca s'agita.

—Què coi...? —murmura

L'Arnau acostant-s'hi encara més.

Ella fa un pas enrere.

—No la toquis.

—Ara també portes sorpreses?

—riu ell—. Què amagues?

Ella no respon.

—Nena, m'estàs espantant...

L'Arnau s'inclina un instant,

massa a prop.

Surt disparat.

—Hòstia!

L'Arnau cau enrere mentre mig vagó co-
mença a cridar. L'escurçó llisca sota els seients i
algú activa l'alarma d'emergència. El tram frena
en sec. Ella intenta tancar la bossa, però ja és
massa tard. L'Arnau la mira, pàl·lid, i somriu.
Ella abaixa els ulls. Al canell, dues marques pe-
tites comencen a inflar-se. Les seves mirades es
troben. De sobte, en els ulls de corb mentider de
l'Arnau, hi despunta una sospita. Per un instant,
sembla espantat. Després, esclata a riure.

—Ets incapaç fins i tot de matar-me.

Però el riure se li trenca: alguna cosa se li
mou sota els pantalons. L'Arnau es recargola cri-
dant. Aquesta vegada, l'escurçó l'ha trobat a ell.

La Laia sent fluixera, el cos com de cotó
i un garbuix d'imatges al cap; li venen tants
moments: el primer petó, les promeses de vida
en comú, el missatge de confirmació del viatge
de nocces de l'Arnau i la Marina, els «no puc
viure sense tu» d'ell, el semblant de la Marina
mirant-la als ulls i la proposta: «El matarem
junes.» S'arrossega fins a la porta del tramvia
mentre el verí li encén el braç per dins. Els crits
li ressonen lluny, esmorteïts, com sota l'aigua.

**Coautors del relat: Carla Gracia, Joana Escorna,
sussyblack, Kim Kardashian, Duli, Himajina, Lulú,
paumoima, vittovic i Mandarinina negra.**

“ La Laia sent fluixera, el cos com de cotó
i un garbuix d'imatges al cap; li venen tants
moments: el primer petó, les promeses de
vida en comú, el missatge de confirmació
del viatge de nocces de l'Arnau i la Marina, els
«no puc viure sense tu» d'ell, el semblant de
la Marina mirant-la als ulls i la proposta:
«El matarem juntes.» ”

La suor li regalima pel front i els dits li tremolen
cada vegada més. Pensa en totes les mentides
que havia memoritzat per arribar fins allà. Ara,
en canvi, l'únic que voldria sentir és una veritat.

Però no sent res. Cau en una foscor espessa
i, quan torna a obrir els ulls, jeu a terra, fora
del tram. Els flaixos blaus d'una ambulància li
punxen la vista. Davant seu, a contrallum, una
dona i una criatura s'agafen de la mà. La Laia vol
recordar per què ha arribat fins allà, però només
li ve al cap una idea absurda: encara no sap qui
ha mort.

La Marina, que havia seguit el pla adient-
ment disfressada i supervisant els detalls de la
trobada, observa les accions dels sanitaris com
altres passatgers. Un d'ells, adreçant-se a la dona
amb el nen, crida:

—Senyora, què fa? No s'hi acosti, sisplau!

—Què diu? Vostès m'han avisat. Soc la dona
del ferit!

La Marina, astorada, desfent-se de perruca
i ulleres, contesta:

—La seva dona soc jo!

—Deu ser un error! Es diu Arnau Birulés!

—Sí, ja ho sé! —respon la Marina.

La cara del metge és un poema.

La Laia, de sobte, es refà. Ha es-
tat més efectiu el diàleg que ha sentit
que no pas el sèrum antiviperí.

I, mirant de fit a fit la Marina, li diu:

—Tu t'ho pots creure?

Els curiosos que envolten
l'escena segueixen l'espectacle. Van
girant el cap com si mirassin un
partit de tennis.

La dona, deixant anar la criatura,
fa un portagayola i es planta al
costat del marit:

—Arnau!

Ell xiuxieuja:

—Valentina...

—Quina mandra de persona! —
deixa anar la Laia.

—L'única cosa que em fot, en el
fons, és deixar perdre el viatge a les
Maldives. Laia, t'agradaria venir de
viatge a *tutiplén*?

—A *tutiplén*? —fa la Laia, encara
mig estabornida.

La Valentina mira l'Arnau amb
una barreja d'odi i vergonya. Nega
amb el cap.

—Maldives? Mira que n'ets de...

La Marina remena el mòbil
i somriu.

—Les reserves de les Maldives
continuen actives.

La Laia deixa anar una rialla
cansada.

—Doncs mira, aquest imbècil
ens acaba de pagar les vacances.

El tram reprèn la marxa entre sirenes i crits.
Al carrer, l'Arnau, mig inconscient, encara inten-
ta seduir la sanitària:

—Tens uns ulls preciosos...

—Té tres mossegades i continua sent un pesat
—bufa ella.

La Marina mira la Laia.

—Maldives?

—Però sense serps.

—Ni homes.

De fons, una iaia remuga:

—Això amb el Tramvia Blau no passava.

Un mes després, a les Maldives, la Valentina
mostra la pantalla del mòbil.

—Mireu això.

En un diari digital: «Rep l'alta el ferit en
l'incident amb un escurçó al tram. Es con-
firma que el verí li ha causat una disfunció
permanent.»

La Marina somriu.

La Laia treu de la bossa el paper arrugat
que encara guarda.

—Al final, aquella nota tenia raó...

Brinden.